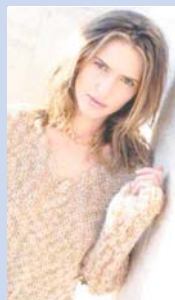

crònica del canvi

12 D'OCTUBRE DEL 2003 // Núm. 2

Joan Barril
entrevista

Judit Mascó

**"Maragall
no és
perfecte,
però
m'agrada"**

Pàg. 12

PROJECTE DEL PSC EN INFRASTRUCTURES

Un tren transversal de Lleida a Figueres

Una línia de velocitat alta farà el recorregut Lleida-Igualada-Manresa-Vic-Olot-Figueres

Servirà per a passatgers i mercaderies i potenciarà l'activitat logística

Es vol que sigui l'alternativa ferroviària a l'Eix Transversal

Pàg. 3

EDITORIAL

El nostre compromís amb el Canvi

Els conformistes diuen que els somnis són coses impossibles que imaginem quan dormim: esperances sense probabilitats, idees quimèriques. Però a vegades, les emocions, els pensaments i les imatges que prenen cos en els somnis són el motor de les nostres conquestes més preuades. En unes eleccions se solen congregar un nombre exagerat de somnis explicats amb tota mena de detalls per a polítics que sovint, quan governen, se n'obliden en nom del realisme i el sentit pràctic de la política. Això ara no ens pot passar. Perquè la Catalunya que imaginem està feta amb un desig i una passió immensos. Però també està feta de noms i cognoms, de territoris concrets, de projectes ben dibuixats, de pressuposts calculats al detall. La Catalunya que imaginem és plena d'esperances amb totes les probabilitats d'esdevenir reals. És la Catalunya justa, creativa, desacomplexada i lliure que Pasqual Maragall defineix quan diu que ni els independentistes poden imaginar el que Catalunya donarà de si mateixa. Aquesta és la Catalunya que nosaltres imaginem cada dia i aquesta és la Catalunya que volem.

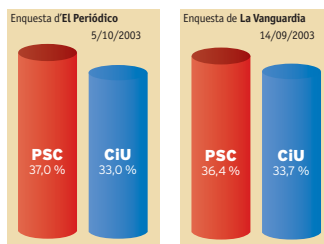
És per això que hem decidit acceptar el repte que ens proposen els promotors d'aquesta Crònica del Canvi: promourem aquestes pàgines d'opinió obertes a tots aquells que, independentment de la seva militància cívica o del seu vot, creuen, com nosaltres, que Catalunya no pot desaparitar les eleccions del 16 de novembre.

(continua a la pàgina 5)

El Canvi guanya a totes les enquestes

Els sondejos dels mitjans independents apunten que Pasqual Maragall té més probabilitats que Mas de ser el proper president de la Generalitat

Pàg. 9

Pasqual Maragall va per davant d'Artur Mas.

Propostes per a l'educació

Pàg. 6-7

Les escoles estaran obertes per activitats al barri 12 hores al dia.

El PSC vol destinar 3.883 milions d'euros a l'escola de qualitat, un 17,5 % més del que es gasta ara

El pla preveu crear 30.000 noves places d'escola bressol

Falten
5
setmanes
pel
canvi

AGENDA

del 12 al 19 d'octubre

Diumenge 12

12:00 h.

El Vendrell

El cap de llista per les comarques de Tarragona Lluís Miquel Pérez i els candidats Martí Carnicer, Teresa Carrera i Núria Segú assistiran a la Diada Castellera d'El Vendrell

Fires a l'Alt Camp

El Pla de Santa Maria i Alcover Assistència de Lluís Miquel Pérez, cap de llista per Tarragona.

Dilluns 13

19:30 h

Pasqual Maragall amb la Cultura

Barcelona

Presentació del Programa de Cultura. Exposició d'obres cedides per creadors, festa, sopar, actuacions i dj's. Mercat de les Flors, Sala Mª Aurèlia Capmany, C/Lleida 59

Dimarts 14

Sanitat i gent gran

Presentació de propostes a càrrec de Marina Geli. Orfeó d'Olot. 20:00 hores

Alt Camp

Poblacions

Joaquim Nadal, cap de llista per Girona, visita diversos municipis de la comarca.

Programa Terres de l'Ebre

Tortosa

Teatre Auditori Felip Pedrell. Jardins de Salvador Videllet, 1.

Dimecres 15

10:00 h.

Girona

Ofrena al monument de Lluís Companys

Dijous 16

20:00 h.

Girona

Joaquim Nadal presenta el llibre d'Antoni Bassas, 'La vida en directe', a la Llibreria 22 de Girona. c/Hortes, 22.

Infraestructures a Lleida

Manuel Nadal i Jordi Carbonell presenten el programa relatiu a infraestructures.

Presentacions sobre Sanitat

Carme Figueres explica les Mesures per a la Sanitat 14:00h - Tarragona 19:00h - Reus.

a les 19:00h

L'Esport amb Pasqual Maragall

Barcelona

Amb la presència de Pasqual Maragall. INEFC (Avinguda de l'Estadi s/n).

Dिवendres 17

La Selva

Poblacions

Joaquim Nadal la comarca de La Selva (regió de Girona)

Pla d'Urgell

Poblacions

Jordi Carbonell, cap de llista per Lleida, visita els militants de la comarca (regió de Lleida)

a les 20:30h

Tarragona

Sopar de Ciutadans pel Canvi, amb els candidats Lluís Miquel Pérez, Francesc Vallès, Carme Mas i Teresa Carrera. Restaurant "La Puda", Moll de Pescadors.

Dissabte 18

Olot

Joaquim Nadal visita la fira de Sant Lluç.

Diumenge 19

Alt Urgell

Poblacions

Jordi Carbonell visita als militants de Coll de Nargó, La Seu d'Urgell i Organyà.

L'equip de la veritat

L'equip de la veritat és un grup de treball que analitza l'actuació política i els missatges electorals per contrastar-los amb la realitat

MAS FA FALSES PROMESSES AL JOVENT EN MATÈRIA D'HABITATGE

Promet ajudes a 400 parelles joves per any, mentre en Pasqual Maragall n'ajudarà a 10.500 en el mateix temps.

El Banc d'Espanya ha advertit que el preu de l'habitatge està sobrevalorat al voltant del 20%. Vol dir que en termes reals qui compra un pis regala el 20% a l'especulador immobiliari. Mas promet pagar aquest 20% a l'especulador amb recursos de l'erari públic i a més, els diners que pensa destinar (24 m€ cada any i 60.000 euros per cada compra) només permeten arribar a 400 de les 20.000 famílies que es creen cada any a Catalunya.

VEIEM LA TRAMPA:

1. El preu de l'habitatge de compra ha adquirit un ritme de creixement exasperant, arribant a augmentar més d'un 126 % en els últims cinc anys.
2. L'ajuda real a la rebaixa del preu és la promoció de l'habitatge protegit, ja que fixa el topall màxim de preus.
3. La mesura posposada per Artur Mas només fa que incrementar el preu de l'habitatge en benefici del promotor i dels propietaris del sòl, ja que les ajudes a la compra provoquen sempre aquest efecte.
4. Per tant, la subvenció promesa del 20% va directa a la butxaca del promotor, i sempre a càrrec dels diners públics.
5. D'altra banda, amb els diners previstos per a aquesta subvenció (24 M euros per any i 60.000 euros per pis) només es podran beneficiar cada any 400 parelles joves (1.600 en 4

anys). Aquesta xifra constitueix un raquític 1,3 % del total de joves que, cada any, creen la seva llar a Catalunya.

6. L'ajut és socialment injust ja que poden rebre la subvenció fins i tot aquells que compren un pis de 300.000 euros! (50 milions de les antigues pessetes).
7. El Pla d'Artur Mas afavoreix a l'especulador, és antisocial i beneficia a aquells que compten amb més recursos: enganya el jovent.

EL RESULTATS:

1. La política d'habitatge de CiU ha estat un rotund fracàs. En els darrers 4 anys el Govern ha presentat 2 plans per a l'habitatge, de 2 consellers diferents que han mantingut la l'habitatge públic per sota del 5% del total construït a Catalunya.
2. Artur Mas substitueix la promoció de l'habitatge protegit per un grapat de subvencions per a una minoria acomodada.
3. La gran majoria dels joves catalans no accedirà a cap ajut dels que promet Mas. Pagar el 20% del pis a cada nucli familiar jove que es creï (20.000 per any) requeriria 160.000 milions de pessetes per any. Artur Mas només preveu dedicar-hi 4.000 milions.

LA PREGUNTA:

A on aniran a parar aquests 24 milions d'euros anuals? Exclusivament a les butxaques dels promotors del sector de l'habitatge, subvencionant el marge d'especulació amb diners de tots els catalans?

val més callar

ARTUR MAS

Alguns dels nostres adversaris ho prometen tot. Multipliquen els pressupostos per dos, per tres o per quatre. Això nosaltres no ho farem.

ANDREU FRANCISCO (Alicade d'Alella)

"Em fastigueja que el secretari general del meu partit, Josep Lluís Carod Rovina, tingui tants problemes per culpa nostra"

JORDI PUJOL

"Es cert que aquest revolt de Les Borges és molt dolent i seria ràid. Havíem d'arreglar-lo i així ho diré als que vinguin al darrer"

MARIANO RAJOY

"Ha habido una gran demanda de vivienda y la gente pide créditos hipotecarios fundamentalmente a consecuencia del aumento del nivel de vida"

JORGE FERNÁNDEZ DÍAZ

"Amb Pujol, ha sigut una constant de CiU portar-se bé amb el Govern de Madrid"

ANTONI DURAN LLEIDA

"El millor homenatge que podem fer a Jordi Pujol es oferir-li una victòria electoral i que Mas sigui el pròxim president"

EL TIRADOR

crònica del canvi

Edita: Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC-PSOE)

Producció: Magentamedia s.l.

Consell Editorial:

Javier Cercas
Narcís Comadira
Antoni Dalmau
Anna Duocastella
Rafael Nadal
Xavier Rubert de Ventós

www.psc.es
www.maragall.org

Adreça: c/ Nicaragua 75 08029 Barcelona
Dipòsit Legal: GI-1268-2003

PROPOSTA DEL PSC EN INFRASTRUCTURES

Un nou tren transversal potenciarà el desenvolupament de la Catalunya interior

L'equip de Maragall ha projectat una línia mixta de passatgers i mercaderies que unirà a velocitat alta les ciutats de Lleida, Tàrraga, Cervera, Igualada, Manresa, Vic, Olot i Figueres.

Una nova línia ferroviària que uneixi les principals ciutats de la Catalunya interior: Lleida - Igualada - Manresa - Vic - Olot - Figueres, és un dels projectes que l'equip de Maragall vol posar en marxa en els propers anys. Aquest nou tren transversal tindrà ample internacional i servirà, a velocitat alta, tant pel transport de passatgers (200 o 250 km/h) com per a mercaderies (entre 80 i 180 km/h). La previsió és que, en una primera fase d'aquesta nova infraestructura ferroviària, s'executi en primer lloc el tram Lleida - Vic, per continuar després amb la connexió fins a Figueres. Amb aquest projecte, que vindria a ser l'alternativa ferroviària a l'Eix Transversal, es vol superar la situació actual, amb un transport de mercaderies basat massivament en la circulació per carretera, i amb una xarxa ferroviària massa dependent de la connexió entre Barcelona i les capitals de província, oblidant les connexions entre les ciutats de l'interior.

ACTIVITATS LOGÍSTIQUES I 'PORTS SECS'

El nou eix transversal ferroviari permetrà que es desenvolupin a tot el territori català les activitats lligades a la logística, el transport i la distribució, com a un dels instruments que ha de donar competitivitat a la indústria, el comerç i l'activitat portuària del país.

Amb aquesta línia, la Catalunya interior quedarà connectada amb l'actual eix costaner Tarragona - Barcelona - Girona. Això permetrà la creació de noves zones logístiques al servei de l'activitat portuària. El projecte del PSC és que el nou entramat ferroviari català permeti la creació a la Catalunya Central d'una nova àrea de serveis, el que s'anomena un port sec, lligat al Port de Barcelona, i un altre al Baix Penedès, que compartirien els ports de Tarragona i Barcelona.

El tren transversal Lleida-Figueres (marcat amb traç groguenc en el mapa) és una dels projectes novadosos de la proposta d'infraestructures del PSC

El PSC té el programa social de Catalunya

La trilogia escola, habitatge, seguretat, destaca entre les 600 mesures de Govern que ha preparat l'equip del Canvi per a tot Catalunya, a més de les que s'han dissenyat específicament per a cadascun dels territoris. El que el mateix Pasqual Maragall ha definit com "el programa social de Catalunya" situa en el primer lloc de les prioritats les actuacions destinades a aconseguir escoles dignes, habitatge assequible i barris segurs.

El programa electoral, que el PSC ha aprovat definitivament aquesta setmana en Conferència Nacional, i que Maragall vol aplicar des del nou Govern de la Generalitat preveu:

- **Escoles bressol.** 30.000 noves places. 50 euros/mes per fill a càrrec fins als 18 anys
- **Qualitat en l'educació:** El 80% dels joves de més de 16 anys continuaran estudis superiors o professionals
- **Seguretat:** 7.500 policies més en 4 anys. Completar el desplegament dels Mossos d'Esquadra des d'ara fins al 2007. La Generalitat assumirà el comandament únic de les forces de seguretat i els alcaldes presidiran les juntes de seguretat locals
- **Habitatge públic:** Construir 42.000 habitatges de protecció oficial en 4 anys. Ajudes de 600 euros l'any per a famílies amb ingressos inferiors als 21.035

euros anuals

- **Serveis per a la gent gran.** Assistència a domicili i 10.000 noves places de residència
- **Qualitat en els serveis de salut.** Mínim de 10 minuts per visita mèdica. Menys esperes.
- **Feina.** Formació per al reciclatge professional de 250.000 persones
- **Progrés econòmic.** Atreure inversió exterior i promoure noves tecnologies
- **Infraestructures:** 500 nous quilòmetres d'autovia gratuïta i 450 de tren. Pla de Mobilitat de Catalunya per millorar les xarxes de transport públic
- **Medi Ambient:** 100.000 noves hectàrees de parcs natu-

ral·ls protegits. No al trasvassament de l'Ebre. Nova planificació hidràulica per a Catalunya.

► **Autogovern:** Nou Estatut d'Autonomia per decidir més a prop dels ciutadans. Que Catalunya pugui participar directament en els òrgans de la UE en qüestions que l'afecten. Reforçar el Senat en aplicació d'un model d'Estat federal.

Josep Montilla i Joan Clos durant la Conferència Nacional del PSC que va aprovar el programa electoral

La Generalitat es gasta 600.000 euros en un acte preelectoral de Mas amb jubilats

L'organització va impedir que els assistents entressin a l'acte amb material electoral de Maragall

Tal i com va passar fa quatre anys, la Generalitat va reunir a les portes d'unes eleccions milers de jubilats al Palau Sant Jordi amb l'excusa del Dia Internacional de la Tercera Edat. La maniobra va aixecar la indignació de l'oposició que va denunciar "l'ús partidista" d'un acte que va costar 600.000 euros -uns cent milions de pessetes- i que el primer secretari de la Federació de Barcelona del PSC, Joan Ferran, va qualificar de "vergonyós". I després de la negativa de la Junta Electoral a vetar la presència de Mas a

l'acte, el PSC hi va acudir -com fa quatre anys- per repartir material electoral als autocars que anaven arribant a Montjuïc. En aquesta ocasió, l'organització -Departament de Benestar i Família- va voler evitar la imatge dels avis contraestant la calor amb ventalls del PSC en ple discurs de CIU que tants mals d'estómacs va provocar fa quatre anys i els recels van ser màxims. L'accés dins el Sant Jordi va quedar restringit exclusivament als jubilats i als mitjans de comunicació escrupolosament acreditats, i més d'un es va

quedar amb la porta al nas. El nerviosisme va anar en augment fins al punt que alhora d'entrar, alguns assistents van ser obligats a llançar el kit socialista que l'equip socialista els havia repartit a peu d'autocar -una bossa amb un ventall amb la caricatura de Pasqual Maragall, globus, caramels i un fullotó. Dins del recinte, el assistents van substituir el kit Maragall pel kit Benestar i Família que van trobar en forma

de bosses i banderes a cada cadira. Mas, que va esforçar-se en no donar a la seva intervenció un excessiu format de miting no va poder evitar agrair "la feina feta" per Catalunya a la generació del col·lectiu aplegat, dins el qual va incloure-hi, és clar, a Jordi Pujol. I així, de manera indirecte, el conseller en cap va recollir els rèdits -o sigui, el vot- de qui va elogiar com a "mestre" i de qui es va autoproclamar hereu. La

L'acte, protagonitzat per Artur Mas, va ser una segona versió del que va organitzar el conseller Comas l'any 1999

consellera de Benestar i Família, Irene Rigau, va ser l'encarregada de proclamar la promesa de CIU de treballar per la pujada de les pensions, petició incoherent precisament com a prioritat electoral.

OPINIÓ

RAMON COLOM ENTREVISTA RAMON FOLCH

"Catalunya ara es un municipi gran, una comarca europea a tot estirar"

A vegades en trobem amb persones que prediquen però que el seu exercici professional es oposat a moltes coses de les que diuen en veu alta. Però també ens en trobem amb unes altres que intenten ésser coherents. I ho aconsegueixen. El Dr. Ramon Folch (Barcelona, 1946) és Doctor en Ciències Biològiques i va deixar l'activitat acadèmica i l'exercici de càrrecs públics per dedicar-se a la cooperació tècnica internacional. Ara presideix l'ERF (Estudi Ramon Folch - Gestió i Comunicació Ambiental) on tan ell com els seus col·laboradors han adoptat els principis de sostenibilitat del medi ambient.

—Vostè és doctor en biologia, però treballa com a socioecòleg. Pot definir-nos aquesta feina?

—És un sincretisme d'enginyer hidràulic i de lampista, o sigui de projecte de resclosa i ajust d'aixeta que degota. Tracto d'actuar sobre l'ambient, que és un constructe social, a partir del coneixement ecològic, que és una disciplina acadèmica. O potser és al revés: tracto de comprendre com a ecòleg la realitat socioambiental.

—El 2000 vostè va publicar el llibre "La dèria de mirar" ("El vicio de mirar", en la versió castellana). Han passat quasi tres anys. Quan mira, veu el mateix que quan va escriure el llibre o el nostre país s'ha deteriorat més?

—On s'acaba el nostre país? Els partidaris de la mundialització dels seus mercats captius, disfressats de falsos globalitzadors, estableixen estrictes fronteres d'entrada alhora que mantenen fronteres-collador per a la sortida dels seus productes o, encara més, de les seves disfuncions. Els que som partidaris de la globalització pròpiament dita sostenim que el nostre país és la Terra. Quina és la ciutat dels graciencs? Barcelona, és clar. Doncs el país dels catalans és la Terra. Així que el meu país global es deteriora cada cop més, en part perquè el meu barri europeu o català s'endrecia a força d'exportar disfuncions. El món global no té exterior, ens n'hauríem d'anar adonant.

—Es poden recuperar les coses perdudes?

—Sí, amb més o menys temps i esforç, la majoria es poden recuperar, o si més no substituir. Miri el Liceu: no en va quedar quasi res, tret de la voluntat de reconstruir-lo. La magnitud de les pèrdues ha de ser un estímul per a la recuperació, no pas una coartada per a la rendició.

—Els mitjans de comunicació donen la impressió de que els interessos dels moviments ecologistes i els dels sectors industrials són irreconciliables. Es així? Hi ha un punt de trobada?

—No m'interessen els interessos dels moviments ecologistes, sinó els interessos de l'ecologia, o sigui els interessos socials i ambientals. Són coincidents amb els interessos pròpiament industrials, els quals, a son torn, so-

len diferir dels interessos dels "lobbies" financers. El sostenibilisme són les regles d'aquest nou joc sense vuits i nous i cartes que no lliuen. El model actual és un set i mig passar de moda que descarta la meitat de la baralla per falta d'imaginació.

—Quin és el conflicte socioambiental més important que existeix a Catalunya en aquests moments, des d'aquesta perspectiva?

—La reconversió territorial. La nova mobilitat (la distància es mesura en temps, no pas en quilòmetres) i la nova Europa ho han empetitit tot en una potència de deu, pel cap baix. Catalunya, ara, és un municipi gran, una comarca europea a tot estirar. Però persisteixen els nou-cents municipis del segle XIX i les mentalitats de campanar. Ens cal una reconversió territorial completa, sense la qual és inútil creure que combatrem el foc forestal, la crisi de l'avellana o l'escassetat de sòl edificable.

—El desenvolupament s'ha convertit en insostenible des de una perspectiva global, molt més enllà d'iniciatives concretes i locals?

—Crèixer és una cosa i desenvolupar-se una altra. El desenvolupament passa pel creixement, però no s'hi limita; en determinats moments, fins i tot s'hi oposa. Passada l'adolescència, vostè, com tothom, va parar de créixer, però no pas de desenvolupar-se. Si no hagués estat així, ara seria un monstre de quatre metres amb mentalitat de criatura... Les economies postindustrials han d'entendre que han deixat enrere l'adolescència i que el seu objectiu no pot circumscriure's a incrementar el seu PIB.

—L'any 1999 vostè plantejava la necessitat d'un "lobby" mediterrani dins de l'UE. Pasqual Maragall ha plantejat la necessitat de donar forma a una regió mediterrània que desborda la "Comunitat Autònoma de Catalunya". Que en pensa d'aquesta iniciativa?

—Hi estic d'acord. Forma part del canvi d'escala a què em referia abans.

—Els mitjans de comunicació mes propers al Govern de Madrid han fet grans rialles a l'hora de comentar aquesta iniciativa fent veure que el Sr. Maragall ha perdut el cap i

reinventa la antiga Corona d'Aragó. Què els diria vostè a aquests mitjans?

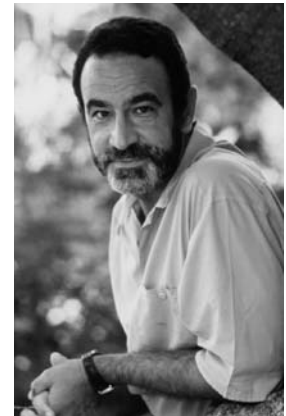
—Que l'energia solar no és escalfar-se prenent el sol. Em sembla que aquests mitjans, com ja deia Machado, "desprecian cuanto ignoran". La magnitud del seu menyspreu, doncs, informa de la dimensió de la seva ignorància.

—Vol comentar el Pla Hidrològic des de la seva perspectiva de biòleg i socioecòleg?

—És un despropòsit. Es tracta de treure aigua d'on no n'hi ha prou per a dur-la on es gestiona malament. Tècnicament és més que objectivable; socioambientalment és un escàndol. El transvasament Tajo-Segura, sense cap intent de canvi cultural i tecnocientífic al darrere, ha permès tota mena de tripijocs urbanístics i pseudoagrícoles que han convertit el SE ibèric en una zona més hídricament deficitària que no ho era abans. El Plan Hidrològic Nacional (que, per cert, no passa de mal pla hidràulic) consolida la situació en comptes de revertir-la i, a sobre, a costa de la pobra conca de l'Ebre, que ja està sota mínims. És una vergonya. La presentació estrefeta que s'ha fet de tot plegat a l'opinió pública valenciana i murciana és senzillament deplorable. No volia saber què és la socioecologia? Doncs la capacitat d'abordar temes com aquest amb solvència tecnocientífica, amb eficàcia socioeconòmica i amb integritat ètica.

—De cara a les properes eleccions, en el medi ambient cal una política continuïsta o de canvi?

—De cara a les eleccions, tant se me'n dona. De cara a governar després, em penso que cal un canvi substancial. Però no de política ambiental, sinó d'opció socioeconòmica. L'ambient reflecteix les disfuncions del sistema social i productiu, no pas a l'inrevés. Vostè no es fa una anàlisi de sang per saber l'estat del seu corrent circulatori, sinó el funcionament del seu organisme. L'ambient és el paisatge del sistema social. La suor no es combat amb desodorant. Millorarem el nostre ambient quan propindrem cap a un sistema socioeconòmic de caràcter sostenibilista, més interessat a desenvolupar-se que a augmentar de mida, capaç d'internalitzar les conseqüències dels seus actes i decidit a inscriure's en el context global sense exportar disfuncions.

Ramon Folch és doctor en Ciències Biològiques i una de les veus més destacades en el debat sobre el medi ambient.

El periodista Ramon Colom dirigeix el programa Mil·lenni de Televisió de Catalunya

Revista de premsa

EL MUNDO (30/9/2003)

Federalismo y Corona de Aragón

Eugenio Trias (Filòsof)

... Interpretar las estables declaraciones de Pasqual Maragall en términos soberanistas -en lugar de comprenderlas como una agilidad y sensata reflexión sobre una modalidad de eurrregión perfectamente asumible- constituye un acto de verdadera mala fe a la que el actual Gobierno y sus voceros nos tienen acostumbrados en los últimos tiempos... Este modelo federal es el que estivo en la cabeza de los principales legisladores de la II República, y es el modelo que, en coherente compromiso con una determinada tradición, se intenta renovar hoy desde la izquierda moderada. No se trata de ninguna fantasía política. Hace referencia al modo de estructurarse el país...

AVUI (7/8/2003)

Espanya no va bé, Catalunya tampoc

Jordi Garcia-Petit (Acadèmic de la Reial Acadèmia de Doctors)

... En educació la despesa a Espanya és del 4,3% del PIB, més baixa que la mitjana de la Unió, un 5,4%; Catalunya amb un 2,7% -1,6 punts per sota de la mitjana espanyola- es queda a la meitat de l'europea. La despesa pública en sanitari a Espanya és del 5,7% del PIB, a la UE la mitjana és el 7,1% i Catalunya se situa amb els últims de la cua de la UE amb un trist 4,9%, i, a sobre, els professionals de l'atenció primària sanitària reben a Catalunya els salaris més baixos d'Espanya d'aquest col·lectiu. En atenció domiciliària als més grans de 64 anys Espanya arriba a una mitjana del 2,07%, ben lluny del paísos líders com Dinamarca (24%) i Suècia (17%), però ni tan sols arriba al terç de la darrerament tan criticada, per insuficient, atenció francesa (6,2%), mentre que Catalunya amb un esquifit 1,3% també se situa aquí a la cua del rànquing... Qui ha presidit la Generació durant una generació ha tingut una autoritat moral que no se li

pot negar. El seu objectiu de "fer país" fou just i necessari un temps, per això quan deixi la presidència mereixerà un ampli reconeixement. Però el país real que deixa no és el que Catalunya mereix i socialment contradia aquell objectiu.

EL PAÍS (3/10/2003)

Rasguños judiciales

Josep Garriga

"Hay que acabar con el amiguismo y la corrupción que tanto han practicado los convergentes". Con esta imperativa exhortación, un destacado dirigente político se presentaba en 1988 ante sus militantes como el paladín capaz de acabar con las componendas que, a su entender, practicaba la Administración de Jordi Pujol. Catorce años después, el autor de la frase -entonces secretario general de CDS- se convirtió en el consejero que acumula más competencias en los 23 años de gobiernos de Convergència i Unió. Y precisamente al frente de los departamentos más salpicados por presuntos casos de corrupción. Antoni Fernandez Teixidó -consejero de Industria, Trabajo, Comercio, Consumo y Turismo- debía de tener sus razones...

Una altra Catalunya, un altre progrés

ROSA REGÀS

Perquè Catalunya progressi d'una vegada hem de fer els possibles perquè es produeixi un canvi. Si no, continuarem anant endarrera.

Necessitem un canvi per moltes coses, però sobre tot per recuperar el veritable sentit de paraules com "pàtria" i "progrés", que els nostres polítics de dreta no es treuen mai de la boca però a les quals són incapaços de donar un contingut real. Perquè per molt que parlin de fer pàtria i de fer país, veient com ens l'han deixat després de 22 anys de govern (en agricultura, indústria, platges, turisme, construcció, cultura) és ben clar que en comptes de fer país el que han fet és desfer-lo.

Només que Maragall pugui fer per Catalunya el que va fer per Barcelona, serà el millor president que haurem tingut mai.

La pàtria és alguna cosa més que les banderes, que tantes vegades amaguen frustracions, desordre i ineficiència que a base d'estar ama-

gades les anem acceptant i les anem oblidant. I per si fos poc, amb aquesta idea sensiblera de pàtria ens han fet creure que només uns quants, els que no volen saber res de les idees, tenen el monopoli del patriotisme, d'erigir-se en representants d'una pàtria que va per-

LEONARD BEAUB 03.

dent posicions a l'Estat espanyol i a tot Europa, i que justifica els seus errors i la seva immobilitat donant la culpa a un enemic que quasi sempre és inexistent. Però encara que no ho fos, tots sabem que tenim altres mitjans per defensar-nos-ens, que no sigui pactar

sempre amb el Govern central i donar-los el nostre vot en tot i per a tot, excepte quan s'acosten les eleccions.

També és falsa la idea que ens han donat del progrés. Parlen de progrés però les nostres escoles públiques no tenen els recursos que la Generalitat atorga a les privades, vivim en règim d'especulació immobiliària, la nostra cultura no està a l'alçada de la de les altres comunitats ni de bon tros, la política d'immigració segueix el desori de la política central... Se'm dirà que Barcelona, Girona i Lleida capitals gaudeixen d'una situació privilegiada, però estic parlant de tot Catalunya, perquè el veritable progrés no fa diferències entre grans ciutats i ciutats més petites o pobles que no tenen prou oportunitats per als joves, ni el mateix nivell de benestar, ni transports públics suficients, entre moltes d'altres coses.

Només que Pasqual Maragall, un dels homes més intel·ligents de la nostra vida política, pugui fer per Catalunya el que va fer per Barcelona, es convertirà en el millor president de la Generalitat que haurem tingut mai, i Catalunya sencera, no només la dels caps de setmana, recuperarà el lloc que li correspon. Per això cal el canvi, i per al canvi és indispensable anar a votar.

Rosa Regàs és escriptora i col·labora en diversos mitjans de comunicació.

OPINIÓ

(ve de la portada)

EDITORIAL

El nostre compromís amb el Canvi

Som independents, lliures i sdonats a l'exercici intenc de la nostra capacitat crítica, però estem compromesos amb Catalunya i amb els seus ciutadans; amb la llibertat col·lectiva i amb les llibertats individuals; amb el progrés, que garanteix el benestar social; i amb la cultura i amb les cultures que ens mantenen vives les arrels i ens ajuden a projectar un demà més civilitzat i més

feliç. Ni la nostra independència ni el nostre sentit crític no tenen data de caducitat. Però el nostre compromís ens obliga avui a prendre partit pel canvi. Estem convençuts que Catalunya no pot ajornar més la seva cita amb el futur. I no parlem del futur del màrqueting i la publicitat institucional, fet a cop d'eslogans pagats amb els diners de tots en benefici dels qui ara ens governen. Parlem de la cita que Catalunya té amb el futur dels seus ciutadans, cansats de les pors i les desesperances que han anat descobrint en els darrers anys i ansiosos per protagonitzar una d'aquelles etapes creatives que han caracteritzat el nostre progrés com a poble.

Catalunya no pot seguir vivint en l'estèril dicotomia de bons i dolents instal·lada des de la transició. Els nostres governants no poden seguir alimentant un pretenciós "som els millors" quan estem quedant fora de joc. No podem seguir vorejant el col·lapse de les infraestructures, perquè ens pot portar a l'abisme de la crisi, l'atur i la injustícia. No podem seguir més temps fent tantes destruccions al territori com en ple desenvolupament franquista. No podem seguir alimentant la por dels més grans i la desesperança dels joves. Catalunya no pot continuar callada entre l'aviu i no toca d'uns i el 'tot és immutable i sagrat' dels altres.

Volem el canvi perquè ara sí que toca. De fet, en el terreny de les idees sempre toca, però la nostra obligació és dir ben alt que ara toca més que mai. Ara toca parlar de Catalunya, d'Espanya i d'Europa. Ara toca parlar de la llengua. Ara toca parlar dels desequilibris territorials. Ara toca parlar del dret a estar ben informats, més sagrat com més entrem a la societat de la informació. Ara toca parlar de consensos i d'acords, però també del contrast d'idees que ens ha d'aportar la riquesa de la diversitat. Ara toca parlar de qui ha de pagar el preu de la nova immigració per tal que no es degradin els centres històrics ni els barris perifèrics que tant ha costat de dignificar. I toca parlar sobretot de

quins recursos donarem als educadors, als quals demanem tant i donem tant poc. I toca parlar de la seguretat que garanteix la llibertat dels febles enfront dels més forts i poderosos. Ara toca parlar amb valentia de les esperances que tenim com a ciutadans i de l'ambició immensa que tenim com a pa-

Ara, en definitiva, toca la de la participació i la de les idees. Ara toca el canvi, perquè el nostre somni, el de tots, és possible: és la Catalunya rica, plena i justa en la qual podem cada dia. La que alguns tenen por d'imaginar. La que es compromet a liderar Pasqual Maragall.

Aquest editorial el subscriuen:

Javier Cercas
Narcís Comadira
Ignacio Martínez de Pisón
Rafael Nadal

1000
raons pel
CANVI

Diego Torres
treballador de Grupo Arena
"Maragall em dona confiança. Sóc un treballador per compte al·lè i nosaltres ja tenim claríssim qui és el nostre President. Tenim moltes ganes de votar. Farem una Xarxa de gent amb sentit de l'humor, que és molt nostre".

Oscar Guasch
professor del Departament de Sociologia i Anàlisi de les Organitzacions de la Universitat de Barcelona
"Recolzo Maragall perquè ens entén. Per a la diversitat sexual".

Ricard Torrell
consultor del Banc Mundial
"Catalunya depèn de tots i cadascun de nosaltres, oi que sí? T'apuntes a fer una societat més oberta i més solidària? Penses que el nostre esdevenidor està lligat als pobles d'Europa i del Món? Es tasca de tots i entre tots ho hem de fer."

Said Kokoh
"Sóc un ciutadà que viu i treballa a Catalunya. Tinc dret de sufragi actiu gràcies a una reforma de la Constitució Espanyola dels temps del govern socialista a Espanya. Faré tot el possible per tenir un Govern honest a Catalunya, amb Pasqual Maragall".

Sofia Paz
economista
"Recolzo a Maragall perquè vull un President que faci que Catalunya torni a confiar en si mateixa, que promogui la igualtat d'oportunitats per a les dones en tots els àmbits de la societat i impulsi polítiques d'innovació i de progrés per a tots els ciutadans i ciutadanes".

EDUCACIÓ

L'esforç per aconseguir un sistema d'escola pública de qualitat es tradueix en l'increment del pressupost destinat a educació en un 17,5%

Amb ulls d'estudiant

Sembla que la fins fa un temps impopular "primera fila" s'ha convertit avui en dia en un recurs gairebé de supervivència. "Està clar que si vols aprendre t'has de posar a primera fila, si no, ja pots donar mitja volta i tornar-te'n a casa" explica l'Anna Ortiz. Té 16 anys, i acaba de començar el batxillerat a un institut com tants d'altres: saturat. Té més de 30 companys de nivells molt diferents i d'interessos també molt diferents, i fins i tot, "hi ha persones que no tenen cap ganes d'estudiar, que estan allà passant el temps, i s'entretenen "matxacant" el professor".

Però el problema a les aules, segons aquesta alumna, no es redueix a una qüestió de voluntat dels estudiants. Explica que a la seva classe hi ha estudiants que necessiten més atenció del professor, però "el mestre no pot estar per un, dos o tres alumnes especials perquè n'hi ha més de trenta als que ha de marcar de prop!". L'Anna ha vist com alumnes acabats d'arribar d'altres països, amb ganes d'aprendre però sense dominar encara la llengua, acabaven fracassant en les notes "perquè el professor no tenia temps per dedicar-los a ells". I no només nois immigrants, sinó "també catalans, que a casa tenen situacions bèsties, i que necessitarien una mica més de dedicació".

Lluny de culpar els professors, l'Anna els compadeix "perquè només cal veure'ls, com van: no arriben a tot, necessiten ajut d'altres professors, però no hi ha mitjans, diuen". Per això, ella continua arribant aviat a l'escola per poder trobar lloc a primera fila, perquè "avui en dia, ja no és un posat, això de seure a primera fila: és essencial".

Un projecte viable per recuperar l'ensenyament

El PSC destinarà 680 milions més a l'educació

MÓNICA PRIETO

"Un país val el que val la seva educació" segons Pasqual Maragall, per això ha convertit en prioritat per al seu govern arreglar unes xifres que no parlen massa bé de l'educació catalana: només el 60% dels catalans d'entre 25 i 34 anys tenen estudis secundaris, deu punts per darrera de la mitjana europea. Per això, el programa de govern dels socialistes sobre ensenyament proposa actuar en la millora de l'escola pública des de diversos àmbits i compta amb "la professionalitat dels mestres, la col·laboració entre les administracions públiques i la implicació de les famílies i de la societat" segons Francesc Colomer, delegat de política educativa del PSC. La proposta preveu ampliar l'oferta educativa actual a tots els nivells: obrint més centres educatius públics, incentivant l'educació secundària postobligatòria, reforçant l'oferta d'educació permanent, ampliant els temps escolars a l'Educació Primària i a l'ESO i estímulant un coneixement més rigorós de la realitat educativa de Catalunya, avaluant i publicant anualment els resultats ob-

tinguts per tots els centres educatius públics i privats.

30.000 places d'escola bressol en quatre anys

L'equip del Canvi, a més, pensa crear les anhelades 30.000 places d'escola bressol. Colomer explica que aquestes places seran flexibles quant a horari i tipus d'atenció, ja que "les necessitats de guarderia que té una família a un petit municipi català, són molt diferents a les que es tenen a una ciutat gran". Precisament les famílies són la clau d'un altre punt del programa que promou la corresponsabilitat educativa. "No pot ser -diu Colomer- que hi hagi famílies que deixen els fills a l'escola com qui deixa el cotxe al garatge, l'educació ha de ser compartida i ha de continuar fora de l'horari escolar, a casa." L'equip de Pasqual Maragall promourà un compromís de cooperació entre l'escola i la família que ha de facilitar la tasca tant dels professors, com la dels propis pares, sovint desorientats en l'educació del seus fills. En aquest pacte de cooperació, a més, ha de jugar un paper molt im-

Assumpta Baig és diputada i Consellera adjunta d'Educació del Govern Alternatiu

ASSUMPTA BAIG
Educació i civisme:
Més i millor

Quan Pasqual Maragall insisteix que l'Educació és una prioritat, quan parlem d'un compromís de tothom i quan reclamem la implicació de tota la societat, el que estem fent és proposar solucions. Solucions des de dins i des de fora del sistema educatiu que acabin amb qualsevol forma d'exclusió social.

L'Educació és un concepte molt més ampli que el temps que l'infant passa a l'escola. També és educatiu el lleure, mirar la tele-

visió o la convivència amb els altres. La política educativa que ha de fer la nova Generalitat serà transversal amb l'objectiu primordial que els nens i les nenes siguin més feliços i emprenedors.

Des del PSC-CPC proposem una Educació no solament d'instrucció i d'aprenentatges, que també, sinó envoltada i farcida de valors democràtics i d'experiències ciutadanes per assegurar uns homes i dones del futur ben compromesos amb la societat. La Conselleria d'Educació no es tancarà únicament en el món escolar, sinó que cercarà complicitats entre mestres i professors,

pares i mares, alumnes, agents socials i administracions locals, per avançar cap als conceptes de fer Ciutats Educadores.

Partim del principi de la igualtat d'oportunitats per a tothom i en les millors condicions personals, familiars i socials. Aquest és un dret reconegut per llei, però que necessita accions públiques vigoroses i decidides. L'Educació és també una eina de transmissió de valors i millora de la societat, per això accedir-hi no pot dependre del nivell econòmic familiar i, per tant, és bàsic que el sistema públic sigui l'eix vertebrador de l'ensenyament.

Els Socialistes de Catalunya, en vint-i-cinc anys d'història, hem fet de l'Educació la primera de les nostres prioritats. Ho hem fet allà on hem governat, en el món

local, aplicant polítiques educatives que eren competència de la Generalitat, i ara ho farem al conjunt del país, des del govern. Catalunya necessita una Administració que reculli, valori i potenciï tots els esforços individuals i col·lectius que s'han abocat al llarg dels anys per a la qualitat i millora de l'escola pública, que confiï en els professionals de l'Educació; que cregui en la renovació pedagògica i en la participació dels pares i mares. Catalunya necessita una Conselleria d'Educació basada en el diàleg, la transparència, la proximitat, la participació, la rigorositat i la tenacitat.

Els Socialistes Catalans estem preparats i des de la Generalitat treballarem per aconseguir-ho.

le per nyament

portant el municipi. Es compta amb els ajuntaments perquè d'acord amb ells, les escoles seguiran un programa d'activitats per a tothom i es mantindran obertes 12 hores al dia, set dies a la setmana.

No pot ser que els problemes d'una criatura de l'Alt Urgell s'estudïin a un despatx de Barcelona

El concepte proximitat s'ha escrit subratllat, en aquest projecte, segon els socialistes. L'equip de Maragall explica que qualsevol política educativa s'ha de recolzar en la proximitat del municipi, perquè "no pot ser que els problemes d'una criatura d'un municipi de l'Alt Urgell s'estudïin a un despatx de Barcelona zquè saben a Barcelona del que li passa a aquesta criatura a casa seva?". El portaveu del PSC explica que l'entrada dels ajuntaments en el projecte educatiu afavorirà, a més, que es detectin a temps les noves necessitats que provoca l'arribada de gent immigrada, que s'evitin les situacions de risc "que els primers que ho veuen son els ajuntaments, no els despatxos que estan a centenars de quilòmetres del problema".

Amb la descentralització administrativa de l'educació, el PSC impulsarà una major autonomia

dels centres d'ensenyament públic on, a més, es potenciaran autèntiques carreres docents que estimulin uns mestres que avui, "lògicament estan desmotivats i cansats perquè durant molts anys han estat abandonats", assegura el Francesc Colomer "no se'ls ha dedicat ni atenció ni diners"

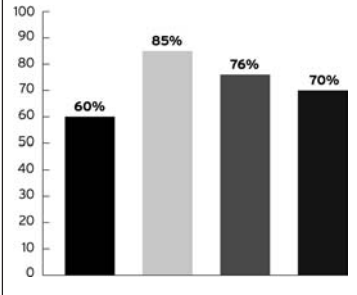
Pla per obrir les escoles a activitats pel barri, set dies a la setmana

Per a dur endavant aquest nou projecte educatiu, l'equip Maragall s'ha fixat l'objectiu d'incrementar el pressupost d'ensenyament en 680 milions d'euros, per acostar-lo a nivells europeus. Això significarà assolir un pressupost anual de 3.883 milions d'euros. En la gestió d'aquest pressupost públic, un dels objectius és aconseguir que totes les escoles finançades amb fons públics assumeixin les mateixes obligacions i comparteixin les mateixes responsabilitats, per evitar, explica Colomer, "que el diner públic estigui ajudant a crear dues realitats educatives paral·leles: la de l'escola pública i la de la concertada". Es garantirà que els centres concertats participin en la xarxa educativa en condicions d'igualtat amb els centres públics, garantint la gratuïtat de l'ensenyament als seus alumnes, la no-discriminació de cap petició de matrícula i la transparència en la gestió. Així, el diner públic, deixarà de finançar el "reservat el dret d'admissió" a una escola que es renovarà des del bressol fins a l'ensenyament postobligatori.

Per Pasqual Maragall, es tracta d'un projecte a mida de les necessitats de Catalunya perquè "cal una escola digna, amb personalitat pròpia, amb recursos i ben gestionada, que reti comptes, connectada en xarxa, arrelada a la comunitat local, oberta al món, acollidora i integradora"

Les xifres que cal canviar

Les estadístiques europees situen el nivell educatiu català per davant només de Grècia i Portugal. Però la mancança educativa no només es limita a l'ensenyament obligatori: l'any 2001, només un 35% de la població adulta catalana tenia un nivell de formació postobligatòria davant del 60% de la mitjana europea.

Actuar a l'escola, millorar el barri

Quaranta barris catalans pateixen en aquests moments un greu risc de degradació que s'ha d'aturar mitjançant una rehabilitació integral, segons denuncia el PSC. Pasqual Maragall ja ha fet una crida a arquitectes, urbanistes, promotors immobiliaris i associacions veïnals, per evitar la destrucció de barris sencers, i ha subratllat que les escoles d'aquests barris "són el punt més fràgil del nostre sistema social".

Pasqual Maragall ha advertit que "comença a haver-hi escoles públiques massa conflictives i carrers massa insegurs", per la qual cosa l'equip del Canvi considera fonamental destinar-hi "tots els mitjans per evitar que en aquests barris es produeixi una fractura social".

L'educació en valors de nens i joves és un dels elements clau en el projecte socialista, i la disciplina escolar ha de formar part del sistema educatiu. Cal que a l'escola, i especialment en entorns on hi ha risc d'exclusió social, els joves aprenguin a responsabilitzar-se de

la realitat que els envolta, i per aconseguir-ho cal professionalitzar la funció directiva dels centres de primària i secundària, reforçant-ne l'autoritat.

Molts d'aquests barris en situació de risc són fruit de les onades migratòries dels anys 60, catalans que, quan van arribar, van "van lluitar durant anys i ara assisteixen al perill que el seu barri es torni a degradar". Segons Maragall, aquesta situació és "una crueltat històrica i una indignitat, perquè a aquesta gent no se'ls pot demanar que accepti tornar 20 anys enrere"

INFORME

les dades

EL QUE NO S'HA FET

- ▶ No s'ha invertit en educació: Catalunya hi destina un 37% menys que la mitjana de l'Estat.
- ▶ No s'han creat les 30.000 places d'escola bressol que el Govern de CiU havia promès. Se'n faran només 6.000.
- ▶ No s'ha potenciat l'escola pública: han augmentat els recursos destinats als centres privats mentre s'han reduït les inversions a la pública.
- ▶ No s'ha fet la Llei del Sistema Educatiu Català, ni s'han ampliat les competències de la Generalitat.
- ▶ No s'ha demanat la supressió de la Llei de Qualitat de l'Ensenyament, redactada pel Ministeri.
- ▶ No s'ha solucionat el problema dels barracots: dels 34 centres que van començar la legislatura en mòduls prefabricats, 27 encara hi continuen.
- ▶ No s'ha fomentat l'equilibri entre l'alumnat: es permet la concentració d'alumnes immigrants a les escoles públiques en lloc d'evitar un procés de creació de "guetos" escolars.

LES PROPOSTES DEL CANVI

- ▶ Dignificar les escoles substituint les instal·lacions provisionals i obrir-les a activitats extraescolars a l'abast del barri.
- ▶ Crear 30.000 places d'escoles bressol adequades a les múltiples necessitats familiars.
- ▶ Impulsar una carrera docent per als mestres: incentius econòmics a canvi de responsabilitat.
- ▶ Descentralitzar el sistema educatiu i dotar d'autonomia les escoles.
- ▶ Corresponsabilitzar l'escola concertada per a què assumeixi el compromís social que exigeix el diner públic.
- ▶ Ampliar els temps escolars a la Primària i a l'ESO sense demanar als mestres cap més esforç horari.
- ▶ Incentivar els estudis més enllà dels 16 anys.
- ▶ Garantir el domini del català, castellà i l'anglès, i un bon nivell de matemàtiques.
- ▶ Implantar un programa de transició escola-treball per afavorir la recerca de feina.
- ▶ Implicar les famílies en el procés educatiu dels estudiants.

HI HA 100.000 CATALANS RESIDENTS A L'ESTRANGER AMB DRET A VOT

El vot per correu, minoritari

Tot i que cada vegada hi opta més gent, els tràmits per votar per correu a l'Estat són feixucs i llargs. Encara no s'ha arribat a la facilitat dels països nòrdics on votar a distància es fa en cinc minuts, d'aquí que el percentatge sigui tan alt.

MONICA PRIETO

Una de les gestions urgents en la llista de la Júlia Rubé abans de marxar a l'Argentina és votar. Una amiga seva que just era a Galícia recollint 'chapatote' per les municipals, l'ha informada: "has d'anar a Correus a buscar la sol·licitud de vot per correu". A partir d'aquí, tot va encadenat. L'únic problema és fer-ho amb la suficient antelació perquè, feta la sol·licitud, "ja m'han dit que m'afanyi, que Correus es penja", la Júlia necessita que li arribin les paperetes i tota la documentació a casa amb el temps suficient de poder enviar el vot per correu certificat. I això, ha de ser abans del 12 de novembre, li han dit. Ella és una de les 27.000 persones que aproximadament votaran per correu a les eleccions catalanes del 16-N, això sí es repeteix el percentatge de vots per correu dels últims comicis autonòmics de l'any 1999 i el de les passades eleccions municipals, que se situa a l'entorn d'un 1.5%. En aquests comicis podran votar més de cinc milions de persones, exactament 5.305.935. Es tracta

d'un cens electoral molt similar al de les autonòmiques de fa quatre anys. De fer, el vot per correu està pensat tant per la gent que se'n va de viatge i no serà a la seva localitat el 16-N, com també per a les persones amb malalties o incapacitats i per les quals és difícil desplaçar-se fins al col·legi electoral el dia escollit. Si bé el vota a distància és una opció cada vegada més utilitzada, el percentatge continua essent molt baix, el cert és que l'Estat espanyol es manté molt allunyat d'índex tan impressionants com els de Suècia, on d'un total d'un cens de set milions de persones, gairebé un milió i mig van optar pel vot per correu en l'últim referèndum sobre l'entrada a l'euro. L'explicació es comprèn ràpidament si es té en compte la facilitat del sistema de vot nord-europeu que ha fet que en realitat, el vot a distància s'hagi convertit gairebé en una prolongació del dia electoral. En els països nòrdics, "la gent està molt habituada a votar per correu, sobretot la gent jove, només has d'anar un dia a Correus amb el teu DNI i ho enllesteixes en cinc minuts, tens un període de dues setmanes

Als països nòrdics el percentatge de vot per correu és molt elevat.

per fer-ho. Així no et queda restringit a un sol dia en què pots fer i serà impossible", explica la Cecília, una noia finlandesa resident a Barcelona. Aquí però, les gestions són encara complicades i llargues, i l'elector ha de fer com a mínim dos viatges 'en persona' a Correus per poder votar i en total, esperar durant

uns quants dies, depenen de la rapidesa del servei públic de missatgeria. Tot i això, en les eleccions del 25 de maig passat el vot per correu va augmentar un 7% respecte les generals del 2000, és a dir, el van utilitzar mig milió de persones de tot l'Estat dels gairebé 34 milions que tenien opció de fer-ho.

Per votar per correu s'ha d'omplir prèviament una sol·licitud a l'Oficina de Correus. Després, el demandant rebra un plec de documentació a casa amb totes les paperetes i les instruccions per a poder votar. Finalment haurà de tornar a l'Oficina amb tota la documentació i enviar-la per correu certificat. Això, en els terminis establerts.

Pel que fa als residents a l'estranger, en principi, l'Oficina del Cens electoral envia per defecte a tots ells -que ja s'hauran donat d'alta al Consolat o s'hauran inscrit al cens de residents a l'estranger abans d'anar-se'n- la documentació necessària per poder votar per correu. Els electors poden votar presentant el seu vot a l'Oficina Consular que correspongui o bé, enviant-lo per correu certificat abans del 15 de novembre.

Vot per correu

1. Sol·licitud de vot per correu	del 23 de setembre al 6 de novembre
2. Receptió de sol·licituds vot per correu	del 24 de setembre al 9 de novembre
3. Enviament de documentació vot per correu als electors	del 27 d'octubre al 9 de novembre
4. Els electors envien el vot per correu	del 27 d'octubre al 12 de novembre

Vot residents estranger

1. Enviament a tothom de la documentació vot per correu	del 21 al 27 d'octubre
2. Els electors reben el vot per correu	del 21 d'octubre al 15 de novembre
3. Lliurament als consolats del vot per correu	del 21 d'octubre al 9 de novembre

'I jo, estic al cens?'

Si ja en les últimes eleccions van desaparèixer les vitrines amb les llargues llistes públiques del cens electoral penjades als ajuntaments, el que sí que s'ha mantingut obert a tots els consistoris és el servei públic de consulta del cens. Qualsevol ciutadà que ho ha sol·licitat ha pogut comprovar des del 30 de setembre passat si les seves dades són correctes o a quin col·legi li tocarà votar. L'únic inconvenient és que en cas de reclamació, el curt termini establert ja s'ha acabat, en tan sols vuit dies, el 7 d'octubre passat. Aquesta període ha estat el mateix que en el cas dels electors catalans residents a l'estranger, que aquests sí, han pogut consultar les llistes exposades als respectius Consolats. Hi ha exactament 100.020 electors catalans residents a l'estranger distribuïts arreu del mapa planetari però en un

alt percentatge en cinc feus que lideren la presència catalana al món: a França (18.118 electors), a Andorra (11.611 electors) a l'Argentina (9.503 electors) i a Alemanya (6859 electors). Això suposa un 1,8% dels electors, una xifra lleugerament superior al nombre de vots per correu. En quant a les reclamacions presentades, les oficines del Cens electoral es comprometien a resoldre-les en un període de tres dies. De totes maneres, durant tot aquest període fins al dia de les eleccions, l'Oficina del Cens electoral manté un servei d'informació telefònica al número **901.101.900**, que atén totes les consultes electorals, i amb el DNI, informen a l'usuari si està censat i a on. L'horari d'atenció al públic és de dilluns a divendres de 9 a 14 hores i de 16 a 18 hores, amb els dissabtes inclosos només de 9 a 14 hores. Hi ha també la possibilitat de formular consultes via **mail: cens.elecciones@ine.es**

Rosa Maria Calaf,
corresponsal de TVE

Nacuda a Barcelona i actual corresponsal de TVE a la Zona d'Àsia i el Pacífic, Rosa Maria Calaf, la veterana periodista que ha informat des de mig món, té el màster de votar des de l'estranger. Fa vint anys que viu fora de l'Estat i sempre que ha pogut, ha votat, però en ocasions, com la dels mundials de Mèxic del 1986, el destí no li ho ha permès, ni a ella, ni a la resta de la selecció espanyola. "Recordo que vam fer de tot, cartes a l'ambaixada... una odissea, però no ens ho van permetre", diu. Pels qui són fora, votar depèn molt de quin tipus d'eleccions es tracta "a Hong Kong, a les eleccions de Madrid, van votar només dues persones d'una comunitat de 300" i per contrari que pugui semblar, "votar de tan lluny no fa mandra, és com un nexe d'unió amb els teus", reconeix.

Joan Rangel es Secretari d'Organització i Finances del PSC

JOAN RANGEL Mobilitzem-nos pel canvi

Som a un mes dels comicis que han de marcar el canvi de govern a Catalunya i en mig d'enquestes i pronòstics, ens cal recordar que les eleccions municipals del passat mes de maig van confirmar, de nou, l'hegemonia del PSC als municipis de Catalunya, més de tres quartes parts dels ciutadans i ciutadanes tenen alcalde o alcaldessa socialista.

Hem d'aprofitar el moment. Hem de creure, tots i totes, en les nostres possibilitats ben reals de guanyar el govern de la

Generalitat, després de 23 anys amb un govern de dretes que ens ha fallat. Catalunya avui, no està millor que d'altres països europeus i ni tant sols d'altres zones d'Espanya.

Els socialistes als ajuntaments hem demostrat com es pot servir bé als ciutadans des de la proximitat. I ho hem fet millor que cap altra administració. Hem demostrat que sabem resoldre els problemes quotidians que té la gent als municipis. Ara ho farem des del govern de la Generalitat. Catalunya necessita un canvi.

La gestió socialista als ajuntaments ha transformat ciutats i pobles; els ha urbanitzat, equipat i comunicat. Hem fet una excel·lent gestió i hem respost a les demandes. Aquest és el millor actiu per aspirar a governar la Generalitat de Catalunya. Som gent que complim, gent de confiança.

Ara, hem de ser capaços de traslladar aquest sentiment de confiança a totes les persones que creuen que s'ha de posar punt i final al pujolisme, a un govern gastat i sense idees, a una etapa massa llarga i feixuga.

Però per fer-ho possible és necessari el vot de totes les persones que compartim el desig de canvi, i mobilitzar aquest vot és la màxima responsabilitat de tots i de totes. En primer lloc dels militants i simpatitzants socialistes, dels ciutadans i pel

canvi, de les múltiples xarxes i col·lectius de suport a Pasqual Maragall, però també dels catalans i catalanes anònims; i no només anant a votar, sinó animant a que ho facin tots els seus coneguts. I això des d'ara, comprovant el cens, votant per correu, assegurant-se que no es malmeti cap vot, que no es quedi a casa cap sufragi que vol el canvi.

Un ensenyament sense exclusions, una sanitat pública de qualitat, més i millors carreteres, serveis de benestar per a tothom, habitatges per a la gent jove, barris més dignes i segurs... Tot això només serà possible amb el compromís de tots, amb la mobilització de tots. Aconseguir-ho és possible i hi hem de creure.

El canvi és a la cantonada. Catalunya el necessita.

Maragall guanya a Mas a totes les enquestes excepte a les que fa CiU

Pasqual Maragall manté l'avantatge electoral sobre Artur Mas, i té més probabilitats de ser el proper president de la Generalitat, segons els sondejos independents encarregats per diversos mitjans de comunicació.

L'última enquesta, realitzada per Vox Pública i publicada per 'El Periódico' el darrer diumenge, dia 5, situa el PSC 4 punts per damunt de CiU en estimació de vot. Segons aquest sondeig els socialistes obtindrien entre 50 i 53 escons, mentre que els convergents es quedarien amb 45 o 49.

L'enquesta de Vox Pública preveu la següent distribució d'escons al Parlament: el PSC, entre 50 i 53 diputats; CiU, entre 45 i 49; ERC, 18 o 19; el PP, 11 o 12; i ICV-EUiA, 5. Segons aquests resultats és molt difícil que una eventual suma d'escons entre CiU i ERC pogués construir una majoria suficient que donés a Artur Mas possibilitats d'arribar a la presidència de la Generalitat.

Un sondeig anterior, publicat per 'La Vanguardia' el dia 14 de setembre i realitzat per l'Institut Noxa, assenyalava que el Partit dels Socialistes de Catalunya paria amb un avantatge en intenció de vot de 2,7 punts sobre la candidatura de CiU. L'estudi

Les enquestes dels mitjans independents afavoreixen Maragall

atorgava al PSC el 36,4% dels vots, a CiU el 33,7%, a ERC el 15,1 %, al PP 7,8% i a ICV, el 5,9 %.

Així, els sondejos independents que s'han realitzat i publicat en diferents mitjans des de la convocatòria de les eleccions coincideixen en augurar la victòria de l'opció del Canvi, liderada per Pasqual Maragall. Només els sondejos dirigits des de l'estructura política de Convergència i Unió apunten resultats en sentit contrari. La federació nacionalista ha presentat aquesta setmana una enquesta en que

apareix l'opció de Pasqual Maragall com la més votada a Catalunya, però amb una projecció d'escons que faria possible l'arribada de Mas a la presidència de la Generalitat, amb el suport d'Esquerra Republicana. Per al primer secretari del Partit dels Socialistes de Catalunya, Josep Montilla, aquest estudi "té credibilitat zero" i ha recordat que el seu responsable, David Madí, va haver de deixar el càrrec de secretari de comunicació a la Generalitat, per l'escàndol de la manipulació d'enquestes.

TERRES de l'EBRE

El pressupost del PP contempla diners per al trasvassament de l'Ebre i oblida altres projectes

Els pressupostos generals de l'Estat que el Govern del PP ha dissenyat per l'any 2004, destinen una partida de 137.950.000 euros a la "Sociedad Estatal Infraestructuras del Trasmase, S.A", men-

tre que altres projectes com el Pla Arqueològic de la ciutat de Tarragona o la transferència de trams urbans de carreteres com la Via Augusta tarragonina no reben ni un sol euro. L'alcalde de Tortosa i

candidat número 2 en la llista del PSC per Tarragona, Xavier Sabaté, ha denunciat que els representants del PP intenten amagar la partida destinada al trasvassament. L'alcalde de Tortosa considera la manca d'inversió prevista en els grans projectes que els tarragonins esperen des de fa anys "una manifestació més del fracàs de la coalició CiU-PP que formen el govern municipal de Tarragona". Segons Sabaté, "l'alcalde de Tarragona i candidat de CiU al Parlament, Joan Miquel Nadal no ha sabut negociar res de substancial per a la seva ciutat en els anys que porta d'alcalde i en els anys que fa que CiU dona suport al govern del PP"

Pasqual Maragall i el candidat de les terres de l'Ebre, Xavier Sabaté, van confirmar la setmana passada el compromís del PSC contra el trasvassament del riu.

23 anys després

1980: l'any que La Trinca cantava "La consti", que moria l'Alfred Hitchcock, que Alaska publicava "Horror en el hipermercado", que Robert de Niro guanyava l'Oscar per "Toro Salvaje", que Pilar Miró era jutjada per haver dirigit "El Crimen de Cuenca", que mataben John Lennon... que CiU arribava al govern...

... Si n'hem fet coses, des d'aleshores. I és ara, a poques setmanes de les eleccions, quan hem de veure certes propostes en el programa electoral de CiU. 23 anys després:

- el govern anuncia que podem triar el Centre d'Atenció Primària que ens convingui més. Però encara hi ha metges de grans ciutats que tenen una mitja de 3.000 pacients; els metges de família d'un centre de salut urbà visiten cada dia entre 28 i 45 pacients al dia, i al 30% dels CAP es pateixen més de dos dies de llista d'espera.
- CiU anuncia al seu programa electoral que construirà un metro lleuger entre l'Aeroport d'el Seu d'Urgell i Andorra.
- La Generalitat promet que l'Administració donarà respostes als ciutadans en un termini màxim de 72 hores (i 23 anys després)

Mas accelera les adjudicacions i les concessions preveient la derrota

En els darrers mesos, segons han denunciat diversos mitjans de comunicació independents, el govern de la Generalitat ha accelerat els processos d'adjudicació de les grans infraestructures i les concessions administratives molt abans que vengessin, en un intent de salvaguardar les empreses i els dirigents que els han estat fidels. Aquesta estratègia ha provocat ja els primers efectes secundaris: ha produït un increment de l'endeutament de l'Administració catalana d'uns 21.800 milions d'euros (3,6 bilions de pessetes). L'Institut Català de Finances (ICF) en el primer semestre de 2003 respecte de l'any passat, ha incrementat el nombre d'operacions d'un 104% i els diners prestats d'un 83%. En el camp de les obres públiques, s'ha començat a utilitzar un sistema de finançament realment perillós: pagar les obres un cop estan entregades, quan fins ara, mai no s'havia començat una obra que no estigués prèviament pressupostada. En la mateixa línia d'avançar-se a les dates, cal remarcar que s'ha fet ja la renovació de les concessions administratives de les ITV fins al 2014, quan encara falten dos anys perquè expiri el termini.

el canvi que vol...

VILANOVA I LA GELTRÚ
Sixte Moral, Alcalde

"Nosaltres des dels Ajuntaments necessitem el canvi. Volem que ens tractin com a aliats i no com a enemics, com fa el

govern de CiU. Volem fer junts Catalunya, ajuntaments i govern amb col·laboració lleial. Estem segurs que amb Maragall de President es comptarà amb les ciutats a l'hora de prendre decisions que afectin el seu territori i que ens traspassaran competències i recursos per arribar a resoldre amb major facilitat els problemes de la ciutadania. El canvi doncs, no només és necessari: és imprescindible."

EL CANVI QUE VOL
BARCELONA,
Ferran Mascarell,
portaveu del govern municipal de Barcelona

Una manera més creativa i positiva d'entendre per part del Govern de la Generalitat el paper de la capital de Catalunya de la qual, sens dubte, en sortirà un futur

millor pel conjunt dels catalans. Un canvi profund, sincer i ambiciós en la política cultural de Catalunya, on s'apliquin les enormes vitalitats dels nostres creadors, del nostre món associatiu, dels nostres ajuntaments.

GRANOLLERS
Josep Pujadas, alcalde
"Catalunya necessita un

canvi per millorar i per avançar en cultura, educació, justícia i cohesió social. Per això ens cal un president de la Generalitat, com Pasqual Maragall, preparat i proper, que transmet seguretat i tranquil·litat i sobretot passió per tornar a fer del nostre país un motor del progrés econòmic i social d'Espanya."

CAMPRODON

Esteve Pujol, Alcalde

"Volem un govern que treballi també per als pobles petits i per les comarques de muntanya. Que pensi i actuï a favor d'aquest territori. Fins ara això no ha estat així: l'actual govern ha parlat molt sobre les terres de muntanya però en realitat ha actuat molt poc"

VALLÈS ORIENTAL:

Jordi Terrades i Santacreu, President del Consell Comarcal

"Vull que els catalans i catalanes visquem encara millor. Vull un canvi en la forma de governar el país. Vull un govern que col·labori

amb el món local, un govern més pròxim a les persones, un govern eficaç que sàpiga donar resposta a les necessitats de la gent, en educació, en sanitat, en ocupació... I aquest canvi que les persones que vivim a Catalunya reclamem, el representa en Pasqual Maragall."

Joan Roma Cunill
alcalde de Borredà (Berguedà)

"A la Catalunya central ens hem sentit abandonats"

F. VIDAL

Joan Roma, és el primer dels candidats de la Catalunya central a la llista del PSC per Barcelona

—Quin diria que és el sentiment general dels habitants de la Catalunya central?

—La gent de les comarques de la Catalunya central ens hem sentit abandonats per l'actual

govern de la Generalitat de Catalunya, i discriminats de les grans decisions que s'han pres fins ara. Catalunya central té una situació privilegiada, perquè lliga el mar amb la muntanya. Nosaltres som l'Àrea d'expansió lògica de la zona metropolitana i litoral.

—Quines són les prioritats del PSC per la Catalunya central?

—Dues claríssimes: millorar les comunicacions i l'economia.

Primer, en comunicacions, estem convençuts que amb unes bones infraestructures, la Cata-

lunya central està ben connectada i tindrà sentit habilitar-hi centres logístics a mig camí entre l'àrea metropolitana i França. Aquests nodes concentraran els nuclis productius de la regió.

I segon, algunes de les nostres comarques tenen un problema greu d'atur. Volem reactivar indústries tradicionalment potents a la zona, reforçar el teixit empresarial amb noves indústries d'altres sectors com el turisme, que generen nous llocs de treball. Podem ser una regió molt atractiva també per al turisme i per això

volem potenciar la presència de les cases rurals, els centres de natura, d'oci i de gastronomia. La Catalunya central ha de generar més del 5,6% del PIB català.

—Però no semblava que la Catalunya central ja estava comoda amb el govern actual?

—Això és un tòpic fals. Els habitants de la Catalunya central no més hi podem guanyar amb un canvi de govern a la Generalitat. S'ha criticat el centralisme de Madrid però la Generalitat de CiU l'ha copiat exactament amb les comarques.

Vida a les ciutats

El PSC vol per la Catalunya central diverses ciutats ben interconnectades, capaces de garantir un bon nivell de vida. Per això, ha planificat la dinamització dels centres històrics de les ciutats, donant més vida al comerç, rehabilitant els edificis d'habitatges més antics, reforçant la seva capacitat de producció cultural.

El PSC vol igualar els nivells d'assistència mèdica per a tots els ciutadans, independentment d'on es trobin ubicats. Per això, s'ha fixat una durada mínima de 10 minuts per cada visita, i un màxim de 6 mesos d'espera per a les interven-

cions quirúrgiques.

Per als més grans, el PSC preveu augmentar les places de centres de dia i el nombre d'atencions domiciliàries.

La llista que encapçala Pasqual Maragall vol potenciar les universitats i escoles universitàries ubicades a Vic, Manresa i Igualada, augmentant-ne la inversió en investigació i vinculant-les més directament al món empresarial.

A més, el PSC vol que tothom tingui accés a les TIC, i tots els ciutadans puguin passar-se a la banda ampla si ho desitgen, via ADSL, Wi-Fi o fibra òptica.

Infraestructures viàries que vol el PSC per a la Catalunya central

► Eix transversal desdoblant en la seva totalitat

► Construcció de l'eix vertical, incloent la C-16 (E-9, en nomenclatura europea.)

► Connexió de Barcelona i Toulouse, passant pel Túnel del Cadí i fins al Puymorens

► Eix diagonal potenciat, per connectar Tarragona, Valls, Montblanc, Igualada i Manresa.

► Construcció de la C-17, aprofitant el traçat de l'actual N-152, que uniria Vic i Ripoll amb Puigcerdà i Barcelona, implicant la millora de la carretera de la collada de Toses.

TELEFONIA

Fora de cobertura

Coopons no existeixen en el mapa de la telefonia mòbil. En aquest poble de 271 habitants, els reis mags no porten mòbils per Nadal, perquè són un objecte inútil. No tenen ADSL, tor i que la línia que va fins a Igualada i passa pel seu poble sí que permet aquesta tecnologia. Aquest estiu hi va haver 3 incendis al municipi, i l'única manera de comunicar amb les masies i els voluntaris va ser des de les ràdioemissores que va muntar l'Ajuntament.

L'alcalde de Veciana ha de netejar

el mateix les branques dels arbres que passen sota la línia telefònica del poble, perquè els operaris de Telefónica no han fet mai manteniment de la línia.

En d'altres municipis situats a prop, com els Prats de Rei, la cobertura "va i ve". Aquesta situació porta a l'alcalde de Copons, Jordi Bertran, a afirmar que en qüestió de serveis, els habitants de l'Alta Anoia "ens sentim com si estiguéssim al mig del Sàhara".

COMUNICACIONS

Amb l'Eix atravesat

L'Eix Transversal, considerat pel govern de GIU com la via clau que havia de reactivar les comarques interiors de Catalunya, es queda curt.

Els usuaris de l'Eix Transversal reconeixen que se'ls ha fet petit perquè ja no suporta un cabal de trànsit tant intensiu, amb la perillositat derivada del fet que el 30% són vehicles de gran tonatge.

A més d'això, un altre dels elements que fa especialment pe-

rillosa aquesta via és que té molt pocs trams que permetin l'avançament, i els únics que existeixen són carrils compartits per ambdues bandes, el que converteix un simple avançament en una aventura d'alt risc.

I per a aquells que no volen o no poden agafar el cotxe per desplaçar-se, el PSC preveu construir l'eix transversal ferroviari, Lleida-Igualada-Manresa-Vic-Olot i Figueres.

TRANSPORTS

A pas de RENFE

Es usuaris del tren que connecta la Cerdanya, el Ripollès i Osona amb el Barcelonès estan especialment descontents.

La Sandra P. de Torelló (Osona) ha d'agafar cada dia el tren d'aquesta línia per baixar a Barcelona. Els usuaris com la Sandra fa anys que diuen pestes del tren que els porta a la feina. "Per norma general, el tren arriba 10 minuts tard, o fins i tot 20 minuts tard, i mai saps quan arribaràs a la feina. El tram de Torelló a Barcelona són 85 km, i la Renfe triga 1 hora i 45 minuts. La darrera setmana ens han fet canviar de tren dues vegades, i fa poc, el servei de Renfe no va preveure les necessitats de transport del públic del Mercat de Música Viva de Vic, de tal manera que els usuaris van viatjar drets des de Vic fins a Barcelona, i dins el tren es van produir desmai i mareigs."

La línia que agafa cada dia la Sandra va saltar a l'actualitat quan es van produir, del 27 de febrer al 5 de març del 2003, diversos talls durant sis dies al Ripollès i la Cerdanya per culpa d'una esllavissada que hi va haver entre Sant Quirze de Besora (Osona) i Ripoll.

Hi ha un col·lectiu d'usuaris que no s'han volgut acontentar amb la situació actual del servei que ofereix la Renfe, i han fundat la plataforma RENFE ESPAVILAT. Reivindiquen el desdoblament de la via de tren, per tal que es pugui augmentar la freqüència de pas, i que el retard d'un tren no produeixi un efecte dominó en la resta de combois que segueixen utilitzant la mateixa via.

La Sandra té clar perquè no reben un bon servei de RENFE: "No inverteixen en aquesta línia perquè és deficitària."

Reconeixen que la línia que enllaça Barcelona amb la Tor de Querol passant per Vic, Ripoll i Puigcerdà té un caràcter clarment estratègic, perquè uneix Barcelona i Toulouse, des del PSC s'aposta per convertir aquesta línia d'un sol carril en una autèntica via ferroviària internacional.

gent amb cara i ulls

Àngela Gassó
diputada

Nascuda a Cardona (Bages) el maig de 1948. Professora de l'Escola d'Arts i Oficis de Manresa des de 1975 fins el 1996. Regidora de l'Ajuntament de Cardona des de 1987, va ser alcaldessa entre 1994 i 1999. Diputada al Parlament de Catalunya l'any 1999.

Judit Carreras
gestora cultural

Nascuda a Berga. Llicenciada en Dret per la UB. Especialitzada la gestió cultural i en turisme cultural. Ha estat regidora de cultura, turisme i medi ambient de l'Ajuntament d'Olan durant la legislatura 1999-2003. És membre de diverses entitats culturals del Berguedà.

Flora Vilaia
professora

Nascuda a Barcelona el 1954. Resideix a Torelló (Osona). Mestre de primària, exercix la docència des del 1974. Primera tinenta d'alcalde i portaveu del grup municipal del PSC a l'Ajuntament de Torelló des del 1999. Diputada al Parlament de Catalunya en la legislatura 99-03.

Salustia Monteagudo
gestor de patrimoni

Nascut a Barcelona el 1970. Viu a Cabrera d'Igualada. És llicenciat en Ciències de l'Educació, i actualment gestiona patrimoni de banca. Entrà al PSC des de les JSC el 1994. És Secretari d'Organització de la Federació de l'Anoia des del 2001.

Teresa Estruch
alcaldessa de Masquefa

Nascuda a Masquefa (Anoia) el 1954. ATS i Diplomada en Infermeria, treballa a l'Hospital Comarcal d'Igualada des del 1979. Actualment gestiona funcions de coordinació de recursos humans. Obté l'alcaldia de Masquefa el 1999, i la revàlida el 2003, amb un pacte amb ERC.

Jordi Riba
tinent d'alcalde

Nascut el 1975 a Igualada. Milita al PSC des del 1996. Acabat de llicenciar en Història i en Ciències Polítiques, s'incorpora el 1999 a l'Ajuntament d'Igualada, on és regidor i actualment tinent d'alcalde. És primer secretari de la Federació de l'Anoia del PSC.

LÍNIA DIRECTA

finestra oberta

Joan Caball i Subirana
coordinador nacional
d'Unió de Pagesos

"Hi ha d'haver un canvi, però del món polític, que no ens ha entès"

—Què espera del proper govern?

—Que pel que fa al nostre espai, tingui molta més cura pels temes que ens afecten perquè no hi ha hagut sensibilitat. La nostra lluita ha estat modernitzar les explotacions, amb les noves tecnologies, millorar la qualitat i potenciar la incorporació de gent jove. I incorporar-hi la recerca i investigació perquè tenim grans personalitats en aquest camp però al país no ens n'hem beneficiat.

—Creu que fa falta un canvi?

—Sí, hi ha d'haver un canvi, però del món polític en general, que no ens ha entès. Tot i això, a nivell social hem notat un canvi. S'ha deixat enlloc l'opinió despectiva que es tenia del pagès. La societat comença a veure que som útils en molt sentits, no només per produir, sinó pel territori, el medi ambient. El problema és que els polítics només es recorden de nosaltres quan hi ha aiguats, incendis... Estan molt més per la cultura urbana, i ara toca valorar si volem continuar destruant el país o val la pena planificar el territori i canviar. S'han de valorar les contrapartides perquè el nostre sector ha entomat crítiques terribles i constants, quan som els que fem més a nivell mediambiental i de preservació del territori, perquè l'activitat agrària té una triple funció. Fer un gran canvi té uns costos i s'ha de valorar si els hem d'assumir tots i a quin termini i com.

—L'aspecte més positiu d'aquest govern?

—Val a dir que gràcies a la fortíssima pressió d'Unió de Pagesos, s'ha apostat fort per la modernització i la gent jove. Els últims anys el pressupost del Departament d'Agricultura ha crescut un 72%. I

semblava impossible

—L'aspecte més negatiu?

—La conselleria de Medi Ambient no ha sabut estar a l'alçada en l'aplicació de la normativa mediambiental especialment en el sector ramader. La seva gestió ha estat nefasta. Tants canvis de criteri han marejat molt la gent. Això ha afectat sobretot les explotacions petites, que potser ja havien fet un gran esforç per ser viables i sostenibles i que al final se n'han cansat de tanta burocràcia i tants canvis. El Departament de Medi Ambient, potser perquè és molt nou, ha mostrat molt poca capacitat d'interlocució i unes opinions molt radicals.

—Podia haver fet més el govern de la generalitat en el tema de la PAC?

—Vistes les propostes de reforma de la PAC, estar clar que haurem de tenir la capacitat de fer política agrària, per no ser subsidiaris del Ministeri, per exemple, i dependre d'un tercer. El govern de l'Estat té la majoria que té i aquesta (PAC) no ha anat en la direcció que calia, sinó en la contrària. Cal una reforma de la PAC en profunditat. Si els estats no s'hi posen, el que ens queda és pressionar per tenir més força i capacitat des de casa nostra, des del propi govern, però si estés ganes de fer política agrària seriosament i no estés pressupost, malament.

les teves opinions

Fes-nos arribar les teves opinions a través del correu electrònic info@e-glocal.net

► Soc autònom, i als meus 43 anys, per primera vegada votaré PSC. Espero no haver-me de penedir. Senyor Maragall, recordi que soc autònom.

Santiago E., Barcelona.

► Votaré pel canvi, i crec que qualsevol persona que cregui en la pau i en la justícia social ha de fer el mateix. Perquè m'avergonyeix del meu govern, la Generalitat, que va de la mà del partit que ha fomentat la invasió de l'Irak.

Helena F., Berga

► Faig els divuit anys dos dies

abans de les eleccions i encara no sé si aniré a votar. Soc d'esqueres, això ho tinc clar; el que no tinc clar és si he de confiar en la política actual. De debò que m'agradaria que em convencesin durant la campanya.

Isaac, Sant Joan de Vilatorrada.

► Només vull demanar-li una cosa: quan sigui president, si us plau, no converteixi TV3 i Catalunya Ràdio en el Butlletí Oficial Socialista. Que el canvi ho sigui de debò: també en els mitjans públics.

Ramón Durán, Cornellà.

► Quina cultura política pretenen que tinguem els catalans, si hi ha generacions i generacions que només hem conegut una sola forma de governar? I els que n'han conegut més, encara estan més marcats, perquè després d'una dictadura qui pot ser crític amb un govern democràtic? Necessitem canviar, encara que sigui per poder comparar.

Marta, Barcelona.

per primer cop

DIEGO POL (18 anys):

'Tot és política'

Tot just té divuit anys i Diego Pol s'estrena d'aquí a sis setmanes en les eleccions autonòmiques. Aquest estudiant de Comunicació Audiovisual fa temps que té ganes d'urna "Tinc ganes de votar, perquè hi vull dir la meua. Tot és política, des del bitllet de l'autobús fins als conflictes internacionals, per això vull exercir el meu dret a que m'escollin"

"La meua primera presa de contacte amb la política va ser als set anys: en una cavalcada de Reis a Barcelona,

vaig veure a Pasqual Maragall i em van dir "és l'alcalde" i vaig pensar, ostones, l'alcalde!"

viva Honduras!

per: Iu Forn

AVErez Cascos

RENFE i el ministeri d'anar Foment s'han equivocats. L'AVE Lleida-Madrid no hauria de ser un tren. No. Hauria de ser un metro. Aquest orgull de la feina ben feta hauria d'aprofitar els forats que, de manera espontània, apareixen al traçat i reconvertir-lo en una línia soterrada. Bé, però no desesperem... Com que el terreny és el que és, potser al final l'obra es farà de forma natural.

El cas és que l'AVE ha aconseguit el crèdit dels ciutadans. No hi ha ningú que en desconfia. Anàlitzem els motius:

► L'AVE genera una gran confiança només comparable amb la que té en aquests moments Eurobank. Conscient d'això, RENFE ha preparat un abonament d'anada i tornada Lleida-Madrid perquè els viatgers interessats puguin ingressar els seus estalvis, successivament a les oficines d'Eurobank de les dues ciutats.

► L'AVE és ecològic. Hi ha trams on circularà a una velocitat tal que els passatgers tindran temps de baixar del tren i restaurar una masia o treballar un hort. Després només hauran d'esperar a que el tren els atrapi i continuar viatge.

► La seguretat de la línia és

total. El febrer passat va comparèixer Benigno Blanco, que afirma ser secretari d'Estat d'Infraestructures, ensenyant uns cables que, segons ell, havien estat tallats "per persones amb coneixements ferroviaris". En un mes va ser arxivat el cas i mai més se n'ha sabut res.

► La credibilitat. Han tingut molt en compte l'opinió dels geòlegs que afirmen que el terreny és inestable. Per aquest motiu, quan van haver d'aixecar uns quants quilòmetres de vies que havien cedit, el ministeri va dir que ho feien aprofitant que era una bona època perquè "no hi havia circulació"... i faltaven tres mesos per inaugurar la línia.

► La sinceritat. Va aparèixer un forat sota les vies. Van culpar-ne el govern d'Aragó (socialista) que feia obres a la zona. Últim forat ha aparegut a uns metres de les vies i com que allà ningú no hi feia obres, l'excusa ha estat: tranquils estàs molt lluny de les vies.

Tot plegat ens fa exclamar, des de la tranquil·litat de l'obra ben feta que, com va dir el mític Federico Trillo als soldats de El Salvador: ¡Viva Honduras!

enxarxa

maragallxcatalunya

«la xarxa»

Xarxa Maragall

El 28 de setembre de 2002 es va inaugurar a tot Catalunya la Xarxa x Maragall. Es tracta d'una plataforma de mobilització ciutadana formada per grups de suport a tot el territori, que integren persones de tot Catalunya. Tots ells volen donar un nou impuls al país. Són homes i dones que estan amb Pasqual Maragall i treballen per concretar una nova manera de fer política en el Govern de la Generalitat. Perquè saben que es pot fer més i millor. A dia d'avui els grups de suport ja són més de 300 repartits per sectors i per territoris. Grups que comprenen tots els àmbits professionals i tots els grups socials: farmacèutics, gent gran, advocats, ensenyants, funcionaris, joves, empresaris, emprenedors, vidues, arquitectes, ambientalistes, famílies... gent que representen les diverses poblacions de Catalunya.

Accedint a la seva pàgina web podràs saber tot el que necessites de Xarxa Maragall.
www.xaramaragall.com o trucant al telèfon gratuït 900 199 800

Joan Barril entrevista Judit Mascó

La responsabilitat de ser model és enorme, però Judit la porta amb coherència. Va ser la portada de Sports Illustrated i ara és la ben plantada. De ser la núvia del món ha passat a ser la mare moderna de Catalunya. Però per damunt de tot és una dona que brilla tant pel que diu com pel que calla. Considera que estem davant l'oportunitat d'un canvi d'època. Una època que va començar fa temps. Franco moria i ella jugava a vestir nines.

—Tenia 6 anys quan va morir Franco. Encara que fos petita me'n recordo perfectament. Els meus pares havien estat a la moguda dels Caputxins de

Sarrià, amb el Pare Llimona. Aquesta relació va marcar molt la meua família i amics. Els meus pares, mestres de tota la vida, estudiaven català a les nits i també n'ensenyaven. La veritat és que la mort de Franco va ser viscuda amb un pèl d'insseguretats a casa. Allò de "nens, avui millor que no sortiu al carrer". Era petita, però aquestes coses es viuen com una aventura.

—Després va arribar la transició, Tarradellas i després Pujol. 23 anys de Pujol. Digue'm coses bones de Pujol...

—És evident que amb 23 anys acabes apreciats i fins i tot estimant aquest home. És un personatge que ha donat la vida per a Catalunya. En realitat se'l podria equiparar a efectes de magnetisme amb Felipe González. Però una cosa és clara: les coses van evolucionant. Tot té el seu moment. I ara ja n'hi ha prou de més del mateix. Potser caldria fer-li a Pujol un retrat: ho ha fet allargar massa. Ara crec que és moment d'altres coses. És moment d'obrir-nos molt més i de trobar una forma d'expressar allò que és Catalunya d'una manera diferent.

—Hi ha dues motivacions d'emetre el vot. Una és votar a qui tu vols perquè t'agrada. L'altra és votar a algú perquè el seu adversari no t'agrada gens.

—Si no fos perquè sé que això ho escriuràs i ho diria.

—Ho escriuré, és veritat. Però tens ganes de dir-m'ho.

—Doncs, mira. La veritat és que les dues motivacions em van bé. La veritat és que estic a favor d'uns ideals i m'agrada votar a la persona que els representa. És veritat que a Madrid l'esquerra està passant un moment pessimista. Des de Felipe González la política és gris. Potser això explica l'apatia que patim els ciutadans. Ens calen líders amb més—com t'ho diria?— amb més "xispa".

—Maragall és un polític d'aquestes amb "xispa"?

—No ben bé. No podria parlar de "xispa" maragalliana. Però a mi m'agrada. No és perfecte. És evident que li falten coses. Però no oblidem que va ser alcalde de Barcelona, que va organitzar uns Jocs Olímpics per damunt de tota sospita. La seva agenda és plena de bons contactes.

—Una agenda i un passat no vol dir "xispa"...

—Això és el que vull dir. A mi m'agrada la política que es fa molt propera a la gent. Potser a en Pasqual Maragall jo li aconsellaria que fos més proper a la gent. A vegades, quan parlem de que estem fotuts i decepcions és perquè el socialisme és poc sociable.

—On és la gent que era als carrers manifestant-se contra la guerra?

—Jo també m'ho pregunto. I no m'ho pregunto només ara. També a les eleccions municipals vam tenir-la

Ha passejat la seva imatge per tot el món i ha aconseguit que qualsevol roba fos portadora de la bellesa. En Judit Mascó hi ha, ben visible, la bellesa de la intel·ligència.

Foto: FRANCESC VILAUNGA

"Maragall no és perfecte, però a mi m'agrada"

culta per governar durant 6 mesos. Què faries?

—Moltes coses. Sobre tot d'aquelles coses que deia abans de la política propera a la gent. Però també sóc conscient de que a mesura que vas entrant en la política de govern tot es fa difícil. Hi ha prioritats ineludibles que a vegades s'han d'aplicar per sobre de l'acció directa al ciutadà. Però això és, al capdevall, fer una política socialista. Primer els ciutadans, naturalment.

—Quantes vegades, en el món en el que et mos, no t'han preguntat què hi fa una noia com tu amb unes idees com aquestes?

—Això és inevitable. Hi ha gent que pregunta. Hi ha gent que ja sap. Hi ha gent que no vol entendre-ho. L'altra dia em van donar un premi d'una revista dedicada a la moda i la seva directora es planyia de no poder venir a Barcelona perquè aquí parlàvem en català i ella no l'entenia. Quan això passa no em tallo de reivindicar allò que sento. Rebenta molt que davant nostre només hi hagi una única manera de pensar, i si haig de dir les coses que sento, les dic. A aquestes alçades només faltaria haver de callar.

—Maragall amb corbata o sense?

—Cada cosa al seu moment. Maragall va vestir correctament. No me l'imagino amb roba de marca i amb conjunts estudiats per un altre. S'ha de ser espontani. I si es pot evitar la corbata, millor. Els homes esteu més guapos sense corbata.

sorpresa de que el PP resistís tant. No sé el que li passa pel cap a la gent. La gent es va mostrar contra la guerra i ara resulta que no vol saber que el mateix govern al que diu que votarà és un govern que ha propiciat aquella guerra. Això li està passant factura a Tony Blair. I ara comença també a afectar a Bush. Però aquí sembla com si la guerra, de sobte, no hagués existit. I en canvi cada dia ens arriben imatges i notícies del que significa una guerra d'ocupació com la d'Irak.

—Hi ha qui diu que Mas és nou i Maragall és vell.

—Els que diuen això haurien de ser conseqüents i haver retirat al president Pujol fa temps. L'edat no té importància. L'experiència sí. I l'experiència de Maragall tant en la gestió d'una ciutat important com el coneixement del món és força elevada.

—Guanyí qui guanyí potser no hi haurà majoria absoluta i s'haurà de pactar...

—Les majories absolutes donen tranquil·litat però també impedeixen una visió més contrastada del país. A mi m'agradaria que el suposat pacte fos del PSC amb Iniciativa i amb Esquerra Republicana. Ja sé que no deu ser un pacte fàcil i que s'haurà de renovar amb la feina del dia a dia. Però és una solució que representaria els interessos del país.

—Imagina que per un decret extraordinari de la Generalitat se't fa-

Màrius Serra

Canvi de ritme

Que Tarradellas ja fos aquí en aquells moments dolços va permetre-li disparar el tret de sortida d'una cursa d'obstacles en la qual ell no correria. Semblava clar que seria una cursa de relleus com les de 4x100 o 4x400 que impliquen un canvi de corredor cada cent o cada quatre-cents metres. En aquells moments ningú no sabia del cert quina modalitat convindria més al país, però tampoc costava tant d'imaginar. D'una banda, les legislatures durarien quatre anys. Per l'altra, tot i que la democràcia encara no existia, ja es veia que es presentaven diverses formacions amb opcions sòlides de guanyar aquestes primeres eleccions al Parlament. O sigui que la hipòtesi més plausible era que la cursa de relleus (i d'obstacles) per l'autogovern català acabaria sent un 2, un 3, o fins i tot un 4 x 4 anys. Però l'època, convulsa, era poc donada a la planificació, de manera que ningú no va ni imaginar-se que caldria preveure l'ordre en què havien de córrer els relleuistes. Ningú. Ni Tarradellas, que tanta matrià d'home donat als formalismes. De manera que la pistaolada de sortida de 1980 va enxampar tothom amb els pixats al ventre i la primera cursa democràtica es va celebrar al centre de la pista, amb tots els corredors catalans lluitant com possibets per endur-se el testimoni i poder així protagonitzar el primer relleu.

Com ja és sabut, Pujol va ser el més viu a l'hora d'arreglar el tros de fusta, esmunyir-se entre la selva d'adversaris i posar-se a córrer per la pista com un esperitat. La manera d'agitar el bàcul abans i després de cada obstacle semblava calculada per desviar l'atenció del moment clau, perquè un cop consumit el torn i arribada l'hora del canvi, Pujol se les enginyava per perpetuar un joc malabar i passar-se el testimoni a ell mateix. De Pujol a Soley, de Soley a Jordi, i sant tornem-hi, fins a cinc cops més, ben aferrat al bàcul, sempre corrent, ardit, gràcies al seu ídem. La ruta circular del pujolisme que es canvia el testimoni de mà ha consumit sis relleus sis de la nostra cursa nacional mentre els altres corredors es morien de fàstic fora de la pista. No cal entendre gaire d'atletisme per veure que ara és el moment de divergir i fer un canvi de ritme.

Màrius Serra, escriptor i enigmista. Col·labora a La Vanguardia, l'Avui i el Canal 33. El seu últim llibre és "Monocle. La novel·la (i) acabada". Col·labora a El Punt, 9Esportiu, La Vanguardia, Catalunya Ràdio i RAC-1. El darrer llibre publicat és: "Llarga Vista", un recull de la seva narrativa.

www.maragall.org